

Народна приказка

Имало единъ баща. Той билъ търговецъ. Когато застарѣлъ, решилъ да остави работата на сина си, та единъ день го повикалъ, далъ му пари и го проводилъ въ далеченъ градъ да накупи стока. На тръгване му казалъ:

— Върви и въ който градъ ти се случи да пренощувашъ — направи си мѣсто за спане.

Синътъ тръгналъ. Презъ цѣлия пѣтъ отъ ума му не изли- зала заржката на баща му.

— Че азъ ако въ всѣко село и градъ, кждето ми се случи да преспя, правя мѣсто за спане, нѣма да ми останатъ пари да купя стока, думалъ си той.

Замръкналъ въ едно село. Приятель на баща му го пока- нилъ да пренощуватъ въ кжщата

му. Въ сжщата кжща нея нощъ имало седѣнка. Поканили и госта. Отишелъ. Ала докато стоялъ, билъ все мълчаливъ и угриженъ. Една шеговита мома го попитала да не сж му потънали гемийтъ, та е така умисленъ. Тогава си- нътъ ѝ разправилъ, какво му заржчалъ на тръгване баща му, и че той не можалъ да разбере заржката му. Затова е той за- гриженъ.

Момата като научила, за какво отива гостътъ, казала му:

— Като накупишъ стоката, купи и по нѣкой подарѣкъ на децата и домакинитѣ, въ чиито кжщи пренощувашъ. Тогава ще имашъ очи и другъ пѣтъ да преспишъ тамъ, хората съ ра- достъ ще те посрѣщатъ и из-